

תת"ע 1327/11/15 - מדינת ישראל נגד פארס אלגואברה

בית משפט השלום לתעבורה בפתח תקווה

תת"ע 1327-11-15 מדינת ישראל נ' פארס אלגואברה
תיק חיצוני: 90503676117

בפני	כבוד השופט טל פרי
מאשימה	מדינת ישראל
נגד	
נאשם	פארס אלגואברה

הכרעת דין

לפי סעיף 182 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982, אני מודיע כי החלטתי לזכות את הנאשם מחמת הספק.

רקע

נגד הנאשם הוגש כתב אישום בו יוחסה לו עבירה של נהיגה במהירות העולה על המותר (להלן - הדו"ח), עבירה לפי תקנה 54(א) לתקנות התעבורה, תשכ"א 1961.

לפי כתב האישום, ביום 12/10/14, בשעה 23:20, בכביש 5, קמ' 6.3, בדרך שאינה עירונית המסומנת בתמרור 426 על פיו מותרת מהירות מירבית של 100 קמ"ש, נהג הנאשם ברכב מ.ר. 6660811, במהירות של 129 קמ"ש.

בישיבת ההקראה, אשר התקיימה ביום 20.3.16 כפר ב"כ הנאשם בכתב האישום, לרבות בנהיגה.

לאור כפירתו זו, ביקשה המאשימה לתקן את כתב האישום ולהוסיף תע"צ לרשימת עדיות, ובית המשפט איפשר לה לעשות כן. התיק נקבע לשמיעת ראיות.

לישיבת ההוכחות, אשר התקיימה ביום 13.7.16, לא התייצב הנאשם. ב"כ הנאשם ציין כי הנאשם עצור, וממילא מוותר הוא על נוכחותו שכן הוא לא מבקש להעיד.

בישיבת ההוכחות לא נשמעו כלל עדים. המאשימה הגישה תמונה (ת/1), הגדלה של מספר הרכב (ת/2), כתב אישום (כאשר למעשה דובר על העתק הזמנה לדין) (ת/3), תע"צ לעורך דו"ח (ת/4), תע"צ תקינות (ת/5), תעודת כיוול של מכון התקנים (ת/6), תו תקן למצלמה (ת/7).

לאור הערת בית המשפט, על פיה ת/1 ות/2 לא ברורים דיים, איפשר בית המשפט למאשימה להגיש העתקם **בצבע** וזאת בתוך 7 ימים והתביעה עשתה כן.

המאשימה ביקשה שהות, במהלך הדיון, על מנת להמציא תע"צ בעלות על הרכב ועל אף שבית המשפט איפשר לה לעשות כן במהלך הדיון (אשר התנהל זמן ממושך) ועל אף הפסקות ממושכות בדיון לצורך זה, כשלה מעשות כן.

משכשלה המאשימה בהבאת התע"צ האמור, ביקש התובע דחיית מועד הדיון על מנת לצרפו ובית המשפט דחה את הבקשה.

התובע אף הגיש בקשה נוספת לתיקון כתב האישום, וזאת ביום 4.8.16, בקשה אשר זכתה להתנגדות רבתית מצד ההגנה ואשר נדחתה על ידי בית המשפט.

לטענת המאשימה הוכחו כל יסודות העבירה, הוכחה תקינות המצלמה ואמינותה. המאשימה אף סבורה כי מאחר והנאשם לא כפר בבעלות, לא במהירות ואף לא טרח להתייבב לדיון הרי שיש להרשיעו.

לטענת ב"כ הנאשם, יש מקום לזכות את הנאשם ולהטיל על התביעה ההוצאות כבדות. לטענתו לא היה מקום להגיש את כתב האישום מלכתחילה, יש חוסר בראיות התביעה ולא הוכח עניין הבעלות. לשיטתו אין הנאשם חייב לכפור בעובדת הבעלות ברכב ובהעדר הוכחה זו לא הוכח כל קשר בין ביצוע העבירה לנאשם.

דין והכרעה

לאחר שעיינתי בחומר הראיות ובפרוטוקול הדיון, כמו גם בפסיקה אשר הוצגה לי, הגעתי למסקנה כי המאשימה כשלה בהוכחת היסודות העובדתיים של העבירה המיוחסת לנאשם.

בכפירתו של ב"כ הנאשם, אותה מצאתי לנכון להביא כלשונה, נאמר כך **"הנאשם כופר בכתב האישום. הנאשם כופר גם בנהיגה."**

התביעה, אשר הייתה מודעת לכפירה ואף ביקשה לתקן את כתב האישום ולהוסיף לרשימת עדיות תעודת עובד ציבור, לא טרחה להביא מסמך רשמי המעיד כי הנאשם הינו הבעלים הרשום של הרכב.

נכון אני לקבוע כי רכב BMW נושא מספר רישוי 66-608-11, צולם בכביש 5, קמ' 6.3 בעודו נוסע במהירות של 134 קמ"ש וזאת ביום 12.10.14 בשעה 23:20. (בכתב האישום הופחתה המהירות ל-129 קמ"ש). יחד עם זאת, לא אוכל לקבוע באותה נשימה כי הנאשם, הוא זה אשר נהג ברכב.

זאת ועוד, לא אוכל אף לקבוע כי הנאשם הוא בעל הרכב או המחזיק ברכב, כמצוות סעיף 27 ב לפקודת התעבורה לצורך הוכחת חזקת הבעלות.

בעפ"ת 40693-08-10 **מדינת ישראל נ' ציון לוי** [פורסם בנבו] (14.2.11) קבעה הש' סלוטקי כי :

"במקרה דנן, אין צורך להכריע בשאלה האם על המדינה לערוך כיול בנוסף על הבדיקות שנערכות על ידה. זאת משום שהמדינה לא הוכיחה, באמצעות תעודת עובד ציבור של משרד הרישוי, כי המשיב הוא הבעלים של הרכב שצולם והנראה בתמונה 2/ת. המשיב אומנם התרכז בכפירתו בכפירה באמינות המדידה, אך

כפר גם כפירה כללית והיה על המערער להוכיח גם את בעלותו של המשיב ברכב, כפי שהיא נוהגת לעשות בתיקים מסוג זה והדבר לא נעשה. המשיב לא הודה בשום שלב בבעלות על הרכב, כך שלא הוכח כי המשיב הוא שנהג ברכב שמהירותו נמדדה במכשיר הנ"ל."

כב' הש' סלוטקי חוזרת על קביעתה זו אף בעפ"ת 40605-08-10 מדינת ישראל נ' מיכה גבאי. [פורסם בנבו] (14.2.11)

בעפ"ת 36368-12-11 ישראל דנאי נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (24.6.12) קובע כב' הש' סטולר :

"כפי שהובהר לעיל, לא היה על הנאשם לכפור בכך שהוא הבעלים הרשום של הרכב, שכן הדבר לא צוין כעובדה בכתב האישום. כך גם הטענה של "חזקת הבעלות" לא נטענה כלל על ידי המאשימה, לא בסיכומים ולא בכתב האישום. מעבר לכך, אפילו הייתה התביעה מכלילה בכתב האישום התייחסות לבעלותו של הנאשם ברכב, היה עליה להוכיח עניין זה. אם זאת, לא הוגש לבית המשפט קמא ולו בדל ראיה היכול להצביע על בעלותו של המערער ברכב. לכן לא ברור מדוע מצא בית המשפט קמא להרשיע על סמך טענה שלא נטענה ולא הוכחה על ידי המאשימה. משכפר הנאשם בנהיגתו ברכב באותו יום לא רשאי היה בית המשפט קמא להסיק כי הוא מודה בבעלותו ברכב. היה על בית המשפט קמא להבהיר נקודה זו. משלא עשה כן, והמאשימה לא הוכיחה כי המערער הוא הבעלים של הרכב, ובדעתה לבקש להרשיעו מכח חזקת הבעלות, כפי שנכתב לעיל מפי המלומד קדמי, יש לזכות את הנאשם מחמת הספק"

אמנם נכון הדבר כי המאשימה ביקשה לתקן את כתב האישום, ואף ביקשה שהות להגשת תע"צ בעלות הרכב ואולם על התביעה הייתה להיות ערוכה עם ראיותיה טרם ישיבת ההוכחות. כפירתו של ב"כ הנאשם הייתה ברורה ולפיכך לא ניתן לומר שהמאשימה הופתעה מטענתו.

מאחר ומדובר ברכיב מהותי מרכיבי העבירה, אשר הוכחתו מוטלת על כתפי המאשימה, הרי שהנאשם לא חייב לפרט מיוזמתו כפירתו ברכיב זה. גם הימנעותו של הנאשם מלהעיד, אשר בדרך כלל תפעל לחובתו, לא יכולה להשלים את החסר בראיות התביעה לעניין זה.

לאור כל האמור אני מזכה את הנאשם, מחמת הספק, מהעבירה שיוחסה לו בכתב האישום.

באשר לשאלת ההוצאות, אשר נטענה מבלי לפרט את הוצאות הנאשם כנדרש, החלטתי לדחות את הבקשה.

שתי עילות חלופיות בגין רשאי בית המשפט לפסוק תשלום הוצאות הגנת הנאשם. העילות קבועות בסעיף 80(א) לחוק העונשין, התשל"ז-1977. האחת, האם לא היה יסוד לאישום והשנייה, נסיבות אחרות המצדיקות זאת.

לטעמי, לא ניתן לומר כי לא היה יסוד לאישום וכן הזיכוי מבוסס על מחדלה של המאשימה להגיש תע"צ (מסמך טכני)

אשר כל מטרתו הוכחת בעלותו של הנאשם ברכב. מסמך זה נדרש אך ורק כתוצאה מכפירתו של הנאשם כך שבאדי לא ניתן לומר כי לא היה יסוד להגיש כתב האישום נגדו.

לא מצאתי אף נסיבות אחרות המצדיקות פסיקת הוצאות. מדובר בתיק בו התקיימו שתי ישיבות, בסך הכול, אשר לאף אחת מהן לא טרח להתייבש הנאשם. כמו כן מדובר בתיק שאינו מורכב, ולענין זה יפים דבריו של כב' הש' גובראן ברע"פ 4121/09 עו"ד רותם שגיא נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו](2.3.11):

"באיזון בין השיקולים השונים, שפורטו קודם לכן, בגדרי סעיף 80 לחוק העונשין, נראה כי הכף נוטה שלא לאפשר פיצוי במקרה דנן. מחד, פגיעתו של המבקש מפתחת ההליך הפלילי כנגדו, בעבירת התעבורה נשוא כתב האישום, נמצאת במדרג הנמוך ביותר של הפגיעות מעצם העמדתו של אדם לדין פלילי. קשה לומר כי עצם העמדתו לדין במקרה דנן פוגעת פגיעה קשה בזכויות היסוד שלו, ובכלל זה בכבוד האדם, בחופש העיסוק שלו, בפרטיותו, בשמו הטוב וכדומה. חשוב להדגיש כי יש לסייג את הקביעה כי המשפט הפלילי תמיד פוגע בזכויות אדם בצורה דרסטית וחריפה ביותר. יהיו מקרים שבהם דווקא אמצעים משפטיים אחרים יפגעו בצורה חריפה יותר בפרט, מאשר המשפט הפלילי. "ההנחה, שלמשפט הפלילי יש השלכות קשות יותר על הפרט מאשר לענפי משפט אחרים ... אינה יכולה לעמוד ככלל גורף. במשפט הפלילי הפוזיטיבי קיימות עבירות שעשויות להיתפס כקלות ערך בעיני ציבור האזרחים ואף בפני מערכת המשפט" (אסף הרדוף הפשע המקוון Henry M., Jr.Hart, The פסקה 21, וכן, *Aims of the Criminal Law*, 23 Law & Contemp. Probs. 401, 404 (1958)). דומה כי המקרה דנן הוא אחד מאותם מקרים בהם עבירת התעבורה בה הואשם המבקש נתפסת כקלת ערך באופן יחסי, ואינה גוררת עימה, בדרך כלל, פגיעה חמורה בזכויותיו. כמו כן, אף הפגיעה בקניינו של המבקש לצורך ניהול הגנתו אינה משמעותית, בשים לב שהמבקש הינו עורך דין במקצועו. מאידך, הטענה כי הטלת פיצוי במקרה דנן עלולה לפגוע באינטרס הציבורי בתפקוד רשויות התביעה ובהתנהלותן העתידית, אינה טענה בעלמא, ויש לה בסיס, בשים לב לאופיין הייחודי של עבירות התעבורה. בהשאלה ממבחני האיזון בגדרי עקרון המידתיות, ניתן לשאול האם היחס בין התועלת הצומחת מפיצוי המבקש במקרה דנן לבין הנזק האפשרי לאינטרס הציבורי הוא מידתי? לטעמי מתן פיצוי במקרה דנן, על נסיבותיו המיוחדות, ואופי העבירה נשוא כתב האישום, אינו עומד ביחס ראוי לנזק שעלול להיגרם לאינטרס הציבורי."

לפיכך אני דוחה את בקשת ההגנה לפסיקת הוצאות.

זכות ערעור תוך 45 ימים מיום קבלת הכרעת הדין, לבית המשפט המחוזי מרכז בלוד.

המזכירות תעביר העתק הכרעת הדין לצדדים.

הדין הקבוע ליום 6.9.16 מבוטל.

הצדדים.